

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: I. D., nar. X
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2024, č.j. KRPA-115036-10/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 25. 4. 2024, se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. dubna 2024, č.j. KRPA-115036-10/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že její zajištění je nezákonné, neboť v praxi nelze rozumně očekávat, že bude možné naplnit jeho účel, tedy správní vyhoštění žalobkyně do země původu. Připomněla, že k jejímu zajištění došlo v průběhu posledních asi pěti let již po čtvrté. Napadené rozhodnutí se podle žalobkyně také nedostatečným způsobem vypořádává s otázkou, zda vůbec bude možné účel jejího zajištění v praxi naplnit. Žalobkyně měla za to, že v jejím případě nebude možné správní vyhoštění v praxi realizovat. Poukázala přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2020, č.j. 16 A 71/2020-17, kterým bylo pro nezákonnost zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2020, č.j. KRPA-191971-39/ČJ-2020-000022-ZSV.
3. Dále žalobkyně uvedla, že je státní příslušnicí Kyrgyzstánu a že již přibližně od roku 2012 nedisponuje svým pasem, který se jí i přes opakované snahy nepodařilo znovu obstarat, neboť v České republice není zastupitelský úřad Kyrgyzstánu. Domnívá se přitom, že po ní správní orgán nemůže spravedlivě požadovat, aby za účelem získání cestovního dokladu nelegálně cestovala na území jiných členských států EU. Současně při absenci cestovního dokladu není možné realizovat její návrat. Ze stejných důvodů nevycestovala sama poté, co jí bylo správní vyhoštění uloženo. Správním orgánům se rovněž v minulosti nepodařilo vyhoštění žalobkyně realizovat, neboť se jim nepodařilo získat od ambasády Kyrgyzstánu potřebné doklady totožnosti, což svědčí o tom, že ambasáda Kyrgyzstánu nespolupracuje na identifikaci svých občanů ani na základě žádosti správními orgány jiného státu. K tomu žalobkyně dodala, že poté, co jí byl odcizen cestovní pas, se jí nepodařilo nový cestovní doklad obstarat ani za pomoci Mezinárodní organizace pro migraci. Ambasáda Kyrgyzstánu za posledních 10 let nijak nereagovala na výzvy k ověření totožnosti žalobkyně, přestože se lze podle žalobkyně domnívat, že kyrgyzské státní orgány již žalobkyni nepovažují za občanku Kyrgyzstánu. Žalobkyně se tak nachází v objektivně neřešitelné situaci, když nemá možnost získat doklady k vycestování a zároveň má v praxi omezení možnosti legalizace pobytu na území České republiky, a je tak nyní v pozici fakticky nevyhostitelné osoby. V této souvislosti pak považuje za nepřipadné, že ji správní orgán v napadeném rozhodnutí vykresluje jako nespolehlivou osobu, která svou situaci opakovaně neřeší a nedbá svých povinností.
4. Žalobkyně rovněž připomněla, že se svoji pobytovou situaci snažila řešit podáváním opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, která je jí opakovaně odpírána, přestože její dcera a matka mají s ohledem na zdravotní stav dcery přiznanou doplňkovou ochranu, která je jim od roku 2012 pravidelně prodlužována.
5. Žalobkyně dále s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu namítala, že zajištění na dobu 90 dní žalobkyni neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti a označila listinné důkazy odůvodňující vydání napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná podle svého názoru vypořádala s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěla k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobkyni vyhostit. Podle žalované je ze správního spisu zřejmé, že v posledním případě omezení osobní svobody žalobkyně došlo k ověření její totožnosti, načež jí byl vydán náhradní cestovní doklad. K samotné realizaci správního vyhoštění však nebylo úspěšné, neboť zajištění žalobkyně ukončeno zrušením rozhodnutí o zajištění rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, č.j. 16 A 71/2020-17. Žalovaná má tak za to, že dojde k opětovnému vydání náhradního cestovního dokladu žalobkyni, a k realizaci jejího správního vyhoštění do země původu tak existuje předpoklad. Nesouhlasí proto s tvrzením žalobkyně, že by její správní vyhoštění bylo nerealizovatelné.
7. Žalovaná je dále přesvědčena, že dostatečně odůvodnila, proč přistoupila k možnosti ke stanovení doby zajištění žalobkyně na 90 dnů. Zhodnotila přitom při svém rozhodování veškeré okolnosti, která jasně a zřetelně v napadeném rozhodnutí označila. Dále žalovaná zrekapitulovala všechny kroky, které bude v případě žalobkyně potřeba učinit k tomu, aby mohlo být její správní vyhoštění realizováno. Odhadla také dobu potřebnou k vydání náhradního cestovního dokladu žalobkyni a dobu nutnou k zabezpečení přepravních dokladů. Poté žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí není nezákonné a nepřiměřené. Podle žalované má žalobkyně rovněž celou řadu možností, jak účinně hájit svá práva před nezákonným rozhodnutím o jejím zajištění, a to po celou dobu trvání zajištění. Námitky žalobkyně ohledně doby zajištění a porušení práva na soudní přezkum tak žalovaná shledala nedůvodnou.
8. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
10. V roce 2014 byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění, ze kterého byla propuštěna z důvodu uplynutí doby 180 dnů zajištění, s tím, že důvodem opakovaného prodloužení doby zajištění bylo obstarání náhradního cestovního dokladu žalobkyně. V roce 2016 byla žalobkyně opět zajištěna za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla znovu stanovena s ohledem na nutnost obstarání náhradního cestovního dokladu. Následně byla žalobkyně přezajištěna podle zákona o azylu a k jejímu vyhoštění opět nedošlo. V roce 2020 byla opět žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění, avšak zajištění žalobkyně bylo ukončeno zrušením rozhodnutí o zajištění rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, č.j. 16 A 71/2020-17, a to pro nemožnost zajištění náhradního cestovního dokladu žalobkyni potřebného pro realizaci jejího správního vyhoštění.
11. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. července 2020, č.j. KRPA-191971-17/ČJ-2020-000022-ZSV, které nabylo právní moci dne 7. 9. 2021 a je vykonatelné ode dne 9. 11. 2021, se podává, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění

s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 4 let. Doba k vycestování z území České republiky byla žalobkyni stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

12. Do protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla mimo jiné následující. Na území České republiky pobývá od roku 2004 nepřetržitě. Je si vědoma toho, že na území České republiky je oprávněna pobývat jen s platným cestovním dokladem a vízem. Rovněž si je vědoma toho, že jí bylo v roce 2020 uloženo správní vyhoštění. Nevystoupala proto, že jí advokátka řekla, že bez cestovního pasu nemůže odjet. V roce 2004 jí byl cestovní pas ukraden a nový si nevyřídila, protože jí advokátka řekla, že se již nevrátí, pokud si odjede pas vyřídit. Svého protiprávního jednání si je vědoma. V současné době bydlí v X, ul. X, kde má v rodinném domě pronajatou postel, a bydlí zde s jinými cizinkami. Dále uvedla, že v České republice nevlastní žádný majetek. Ke zdravotnímu stavu uvedla, že má X, který jí léčí jedna Ukrajinka mastičkou. Je s tím schopna pracovat i cestovat. Nedisponuje žádnými finančními prostředky s tím, že si na brigádě vydělá měsíčně asi 10 000 Kč, 3 500 Kč dá za bydlení a zbývá jí 6 500 Kč na jídlo a ostatní výdaje. K osobním poměrům uvedla, že je rozvedená, má dceru ve věku X let, která bydlí v X. Rovněž zde žije její matka. Na území České republiky nemá žádnou osobu, vůči které by měla vyživovací povinnost, a nežije zde ani žádná osoba, kvůli které by ukončení pobytu žalobkyně na území České republiky představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V Kyrgyzstánu již nikoho nemá a nemá se tam kam vrátit. Do země původu se vrátit nechce s tím, že na území České republiky potřebuje pracovat a nemá pas.
13. Jak dodatečně žalovaná doplnila svým podání ze dne 30. dubna 2024, součástí originálu správního spisu byl i náhradní cestovní doklad pro návrat do Kyrgyzské republiky ze dne 25. listopadu 2020 vydaný žalobkyni Kyrgyzskou republikou platný do 30. prosince 2020.
14. Dne 7. dubna 2024 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
16. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobkyně se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
17. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhla nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
18. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje*

uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

19. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
20. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
21. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *[c]izinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
22. Podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*
23. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
25. Zdejší soud si je předně vědom rozsudku ze dne 7. 12. 2020, č.j. 16 A 71/2020-17, kterým bylo zrušeno předchozí zajištění žalobkyně pro nemožnost zajištění náhradního cestovního dokladu žalobkyně potřebného pro její vycestování do země původu. V době rozhodování však nebylo zdejšímu soudu nic známo o tom, že se nakonec podařilo žalobkyni náhradní cestovní doklad zajistit. Nyní však je součástí originálu správního spisu náhradní cestovní doklad pro návrat do Kyrgyzské republiky ze dne 25. listopadu 2020 vydaný žalobkyni Kyrgyzskou republikou platný do 30. prosince 2020, který svědčí tomu, že se žalované v souvislosti s předchozím zajištěním žalobkyně již podařilo opatřit náhradní cestovní doklad v relativně přijatelné době po zajištění žalobkyně (35 dnů od zajištění žalobkyně dne 20.10.2020), pročež již lze mít za to, že výkon správního vyhoštění žalobkyně je

přínejmenším potenciálně možný (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č.j. 1 As 12/2009-61).

26. Co se týče žalobkyní odkazované judikatury reprezentované usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 50, a rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 236/2015-34 ze dne 17. 12. 2015, č.j. 5 Azs 7/2016 – 22 ze dne 25. 2. 2016 a č.j. 1 Azs 275/2015 – 27 ze dne 20. 1. 2016, z této se vskutku podává, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Ze správního spisu však nevyplývá, že by v případě žalobkyně měla žalovaná jakoukoli povědomost o možných překážkách bránících výkonu správního vyhoštění, když si v souvislosti s předchozím zajištěním žalobkyně v praxi ověřila (a ve správním spise podložila), že Kyrgyzská republika je schopna v relativně přijatelné době žalobkyni vydat náhradní cestovní doklad. Nemožnost vydání náhradního cestovního dokladu žalobkyně uplatnila až v podané žalobě, na což žalovaná reagovala ve svém vyjádření k žalobě. Jinou překážku správního vyhoštění žalobkyně neuplatňovala jak při podání vysvětlení, tak i v rámci uplatněných žalobních bodů. Zejména pak neuplatňovala překážku správního vyhoštění z pohledu dodržování principu non-refoulement s tím, že tato nevyplývala ani v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Nelze tak žalované případně úspěšně vytýkat to, že se v napadeném rozhodnutí výslovně možnými překážkami realizace správního vyhoštění žalobkyně podrobněji nezabývala.
27. Pokud jde o stanovenou dobu trvání zajištění žalobkyně, má zdejší soud za to, že žalovaná dostatečně na str. 8 napadeného rozhodnutí odůvodnila dobu zajištění v trvání 90 dnů. S žalovanou lze souhlasit v tom, že se jedná o dobu odpovídající předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění žalobkyně. Žalovaná relativně podrobně popsala jednotlivé kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobkyně s uvedením konkrétního předpokladu jejich časové náročnosti, což ostatně žalobkyně ani nerozporeovala. Pokud jde o námitku žalobkyně spočívající v tom, že jí bylo napadeným rozhodnutím zamezeno v realizaci jejího práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti jejího zajištění v rozumných intervalech, tuto zdejší soud důvodnou neshledal, neboť žalobkyně má možnost podle ust. § 129a odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění žádost o propuštění za zařízení. O této žádosti pak rozhoduje policie bez zbytečného odkladu s tím, že takové rozhodnutí policie rovněž podléhá soudnímu přezkumu, čímž zákonodárce mimo jiné zamýšlel zajištění práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti zajištění cizince v rozumných intervalech. Názorná ukázka na případu žalobkyně předložená v rámci žalobních bodů tedy podle názoru zdejšího soudu již nereflexuje platnou právní úpravu a konkrétně stanovená doba zajištění cizince tak při recentní právní úpravě nemá zásadní vliv na délku intervalu pravidelného soudního přezkumu zákonnosti zajištění cizince. Námitku žalobkyně v tomto směru tedy zdejší soud rovněž důvodnou neshledal.
28. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobkyně, kdy tato dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, a v podstatě ignoruje uložené správní vyhoštění, nelze mít zajištění žalobkyně za nepřiměřené. Žalobkyně nemá na území České republiky žádné vazby. Živí se brigádami. Bydlí sama v rodinném domě, ve kterém si toliko pronajímá postel. S dcerou ani matkou, které rovněž pobývají na území České republiky, nežije a nijak neuplatňovala intenzitu těchto rodinných

vazeb. Proto tedy soud nemá ani z pohledu zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně její zajištění za nepřiměřené.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficiency, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 7. května 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce